

ALS DAT MAAR GOED GAAT

(When des bloss guat geht)

Blijspel in drie bedrijven

door

Ulla Kling

vertaling

Erik Bok

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ALS DAT MAAR GOED GAAT - WHEN DES BLOSS GUAT GEHT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **Ulla Kling** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN

THOMAS BRUGMAN: De kersverse trotse jonge vader.

HETTY BRUGMAN: Zijn vrouw.

ROSA BRUGMAN: De moeder van Thomas.

LEO BRUGMAN: De vader van Thomas.

HANS BRUGMAN: De broer van Thomas.

GWENDA: De vriendin van Hans.

LENIE VERBIESEN: De moeder van Hetty.

DOMINEE VERPOORT: Goedmoedig. Trekt iets te snel zijn conclusies. Deze rol kan ook door een vrouw gespeeld worden.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat is Hetty bezig gordijnen op te hangen. De reiswieg met Petertje staat in het midden van de kamer.

HETTY (*gooit de gordijnen op de grond*): Dat zal je nou altijd zien! Nu krijg ik de haken er niet meer in. Ik had die stomme gordijnen nooit moeten wassen.

THOMAS (*komt op uit de keuken*): Dat heb ik je toch meteen gezegd? Je maakt je altijd veel te druk. Wie let er nu op gordijnen?

HETTY: Je weet hoe moeder is. Als er ook maar ergens een zweem van een vlek inzit, of een plooi scheef hangt dan ziet ze het.

THOMAS: Kom, overdrijf je niet een beetje? Let maar eens op. Je moeder heeft straks alleen maar oog voor kleine Petertje.

HETTY: Zou je denken?

THOMAS: Vast en zeker. Een paar vuile gordijnen kunnen toch zeker niet op tegen de aanblik van haar eerste kleinkind?

HETTY (*klimt van het keukentrapje*): Ik help het je hopen.

THOMAS (*aarzelend*): Trouwens.... moeder heeft vanmiddag gebeld.

HETTY: Hoezo gebeld, ze komt toch zeker straks?

THOMAS: Niet jouw moeder - de mijne....

HETTY: Wat wilde ze?

THOMAS: Ze komt ook.

HETTY: Nee hè, je zou haar schrijven dat we geen plaats voor haar hebben?

THOMAS: Ja dat heb ik ook gedaan, maar mijn moeder wil haar eerste kleinkind ook graag zien. Jouw moeder is niet de enige die oma is geworden.

HETTY: We hebben geen ruimte voor twee oma's. We hadden afgesproken dat mijn moeder eerst zou komen. Jouw moeder kan volgende week op bezoek komen.

THOMAS: Dat weet ik, dat heb ik haar ook voorgesteld, maar volgende week is Petertje al weer zo'n stuk gegroeid. Bovendien is hij dan al gedoopt. Dat wilde moeder in geen geval missen.

HETTY: Ze kan toch alleen voor de doop over komen? Ze hoeft toch niet te blijven logeren?

THOMAS (*haalt zijn schouders op*): Je kent mijn moeder, wanneer die eenmaal wat in haar hoofd heeft dan krijg je dat er met geen stok meer uit.

HETTY (*laat zich op het keukentrapje zakken*): Twee oma's is werkelijk te veel. Als jouw moeder ook blijft, draai ik door. Dat gaat

nooit goed. Die twee kunnen elkaar niet luchten of zien.

THOMAS (*gaat liefdevol naar haar toe*): Ach kom, dat valt allemaal reuze mee. Je zult het zien. De beide oma's hebben het veel te druk met hun kleinkind om elkaar in de haren te zitten.

HETTY: Dat is dan maar te hopen. Maar ik zeg je, dit wordt moord en doodslag.

THOMAS (*er klinken twee piepjes*): Ah de magnetron, Peters flesje is klaar. (*hij snelt af naar de keuken. Even later komt hij weer op. Hij draagt een ovenhandschoen met hierin het flesje*) Zal ik het Petertje meteen geven?

HETTY (*grijpt hem het flesje uit handen en druppelt wat melk op haar pols om de temperatuur te controleren*): Ben je gek? Dat is veel te heet. Ik zet het eerst in koud water. (*ze snelt af naar de keuken*)

THOMAS: Maak het niet te koud, dat is slecht voor zijn maag. (*hij haalt zijn schouders op*) Nou ja, dan hang ik de gordijnen wel even op. (*hij klimt de keukentrap op en worstelt met de gordijnen. Het lukt hem om de gordijnen min of meer op te hangen, maar wat hij ook probeert de gordijnen (b)lijken te kort*)

HETTY (*komt uit de keuken, ze schudt het flesje zachtjes heen en weer*): Heb je er al over nagedacht waar je moeder moet slapen? Wil je haar op de bank leggen?

THOMAS: Nee natuurlijk niet, ze kan toch op de logeerkamer?

HETTY: Daar ligt mijn moeder al. Of was je dat soms vergeten?

THOMAS: Eh nou ja, dan eh.... Zeg, waarom hebben we eigenlijk jouw moeder het eerst uitgenodigd en niet de mijne?

HETTY (*schudt het flesje driftig heen en weer*): Wil je niet van onderwerp veranderen? Ik vroeg je waar je je moeder wilde laten slapen.

THOMAS: Rustig maar, rustig maar, ik denk na. Eens even denken..... hier op de bank gaat niet, mama gaat vroeg naar bed en ik wil rustig t.v. kunnen kijken.

HETTY (*schudt nog steeds krachtig het flesje heen en weer*): T.v. kijken.....! Is dat het enige waar jij je druk over maakt? Het is jouw moeder! Als jij wilt dat ze komt logeren, dan offer je je maar op. Dan kijk je maar een avond geen t.v. Kunnen we eindelijk weer eens met elkaar praten.

THOMAS: Met elkaar praten....? Met twee kersverse grootmoeders in huis...? Daar krijgen wij geen speld tussen. Die kletsen ons de oren van het hoofd. (*Hetty schudt nog steeds met het flesje*) Zeg ben je een milkshake voor Petertje aan het maken, of wat?

HETTY (*gaat naar het wiegje, neemt Petertje eruit, loopt met hem heen en weer terwijl zij hem de fles geeft*): Kan je je moeder niet

bellen, en zeggen dat Petertje ziek is geworden en dat we de doop uitstellen?

THOMAS: Waarom bellen we jouw moeder niet?

HETTY: Mijn moeder zit al in de trein hier naar toe.

THOMAS: Die van mij ook. Bovendien als moeder hoort dat Petertje ziek is, komt ze ogenblikkelijk met haar E.H.B.O.-koffer en haar medicijnkraam hier naar toe gespurt. Voor haar bestaat er niets heerlijkers dan het vertroetelen van een ziek mens. Helemaal wanneer dat mens dan ook nog eens een baby blijkt te zijn. Laat je hem af en toe een boertje doen? Anders krijgt hij te veel lucht in zijn buik.

HETTY (*ziet de gordijnen*): Wat heb jij nou gedaan?

THOMAS: Wat....? Ik heb de gordijnen opgehangen

HETTY (*drukt hem de baby en het flesje in handen en klimt de ladder op*): Hier hou vast. Mannen..... Zie je dan niet dat de vitrage er onderuit komt? Je hebt ze verkeerd om opgehangen, sufferd.

THOMAS: Ja maar anders paste de haakjes niet in die dingetjes.

HETTY (*worstelt opnieuw met de gordijnen*): De gordijnen moeten tot onder de vensterbank hangen. Dit is toch zeker geen gezicht? Als ik alles overnieuw moet doen kun je je beter nergens mee bemoeien.

THOMAS: Zeg kalm aan hè? Ik ben ook maar een nieuwbakken vader met zwangerschapsverlof.

HETTY: Wat heeft dat met het ophangen van gordijnen te maken.

THOMAS: Niets, maar ik kon zo snel niks beters verzinnen. (*Hetty klimt het trapje af, de gordijnen zijn nog steeds te kort*) Nou ik moet zeggen, dat ziet er stukken beter uit. Ah hij liet een boertje, goed zo mannetje! (*hij klopt Petertje op zijn rug. De baby begint te huilen. Thomas klopt hem hulpeloos op zijn ruggetje*) Stil maar.... braaf.... rustig dan mannetje.... wat is er dan.... doet het ergens pijn?

HETTY: Waarschijnlijk zijn rug, je mept hem op zijn schouders als een karate-kampioen.

THOMAS: Dan leg ik hem maar weer snel in zijn bedje. Hè kleine druktemaker, kan je weer lekker verder slapen. Ja ja, wat een keel kan jij opzetten zeg, je lijkt je moeder wel. (*juist als Thomas voorover buigt om Petertje in de wieg te leggen slaakt Hetty een kreet*)

HETTY: Nee hè!

THOMAS (*bevriest in zijn voorovergebogen houding*): Wat is er doe ik iets verkeerd?

HETTY: De gordijnen, ze zijn gekrompen! Zie je wel, ik had ze nooit moeten wassen.

THOMAS: Maak je toch niet zo druk over die gordijnen. Laten we liever zien dat we Petertje weer stil krijgen. De burens zullen dit geblèr niet leuk vinden.

HETTY (*neemt Petertje uit de wieg en loopt met hem heen en weer*): Ze zullen er toch aan moeten wennen. Tenminste voor de komende drie tot vier jaar. Een kind is geen t.v. waar je op commando het geluid van zachter kunt stellen. (*Petertje houdt op te huilen. Hetty loopt met de baby op haar arm naar het raam*) Oh nee hè, daar heb je je moeder! Ze is er zelfs nog eerder dan mijn moeder. (*ze drukt Thomas de baby in handen*) Leg jij Petertje op zijn kamer. Dan probeer ik nog gauw iets aan de gordijnen te doen.

THOMAS (*gaat links af met de baby, terwijl Hetty weer met de gordijnen worstelt*): Laat die gordijnen toch.

HETTY: Oh lieve God, waar heb ik dit aan verdiend? Had u me niet langzaam aan het idee kunnen laten wennen? Thomas, wat doen we als jouw vader ook mee komt?

THOMAS (*vanachter het toneel*): Die komt niet. Die is veel te blij dat hij moeder een paar dagen kwijt is. Heeft hij tenminste rust. (*er wordt gebeld*) Hetty er wordt gebeld!

HETTY: Ja, dat zei ik toch? Dat is je moeder.

THOMAS (*komt op*): Moeder? Nu al?

HETTY: Vooruit doe open. We kunnen haar niet op de stoep laten staan. (*Hetty is de trap afgeklommen en rent zenuwachtig door de kamer, ze legt hier iets recht, ruimt daar iets op*) Vooruit doe nou open (*Thomas gaat af, even later komt hij terug met Rosa. We horen haar achter het toneel al druk praten*)

ROSA: Hallo jongen, daar ben ik dan. Wat een drukte in de trein. Het leek wel alsof iedereen vandaag had uitgekozen om naar Alkmaar te gaan. Ik kon bijna geen taxi krijgen en met de bus vind ik zo'n gedoe. Waarom zijn jullie ook in een buitenwijk gaan wonen? Konden jullie niks vinden dichterbij het station? (*Rosa komt op, ze draagt een grote teddybeer onder haar arm. Thomas sjouwt een grote koffer achter haar aan op*)

HETTY: Hallo moeder, let niet op de rommel. We hadden nog niet op u gerekend.

ROSA: Ach wat, dat geeft toch niks. Jullie hebben wel wat anders aan jullie hoofd. Toen ik bevallen was van Thomas maakte ik me ook niet druk om het huishouden. Laat me je eens bekijken. Je ziet er goed uit. Echt uitgerust. Dat is natuurlijk het voordeel wanneer je in het ziekenhuis bevalt. Ik moet zeggen ik vond het eerst een raar idee. Waarom zou je in het ziekenhuis bevallen? Ik heb Thomas en Hans ook gewoon thuis gekregen. Maar je had me

moeten zien. Ik was een wrak, beide keren. Zware bevallingen. En dan was ik natuurlijk niet zo'n teer poppetje als jij. Maar ja, de dokters zijn zo knap tegenwoordig.

THOMAS: Moeder, Hetty heeft het kind zelf gekregen. Niet de dokters.

ROSA: Ja ja natuurlijk, en.... hoe vinden jullie mij? Jullie hebben nog niets van mijn nieuwe outfit gezegd. Lekker vlot hè? Je vader was er natuurlijk op tegen dat ik het kocht, maar je vader heeft dan ook hoegenaamd geen smaak.

HETTY: Reuze modern hoor en u heeft er ook helemaal het figuur voor.

THOMAS: Maar veel jeugdiger moet je je kleren niet meer kopen moeder, anders geloven de mensen nooit dat je oma bent,

ROSA: Oma? Oh ja natuurlijk, ik ben oma geworden. Daarvoor ben ik hier. Waar is hij? Waar is mijn kleine mannetje?

THOMAS (*wisselt een blik van verstandhouding niet Hetty*): Dat komt straks wel moeder, gaat u eerst even rustig zitten. Petertje slaapt net.

ROSA: Nou ja, eerst een kopje koffie gaat er wel in. Dat kind loopt niet weg. Tenminste nog niet.... Hans en jij waren ook niet zo vlot met lopen. Maar toen jullie eenmaal liepen was er geen houden meer aan. Jullie konden zo lekker parmantig rondstappen. Oh dit heb ik voor Petertje meegenomen. (*ze geeft Thomas de teddybeer en gaat zitten*)

THOMAS: Wat een bakbeest. Wat moet Peter met dat monster?

ROSA: Spelen natuurlijk. Jij speelde vroeger toch ook altijd het liefst met je Teddybeer? Wanneer je ging logeren moest mijnheer Beer altijd mee, anders kon je niet slapen. (*Hetty zucht en draait met haar ogen*)

THOMAS: Moeder, mijnheer Beer was zo groot. (*hij duidt een grootte van 10 tot 15 centimeter aan*) Die kon ik in mijn jaszak stoppen. Tegen de tijd dat Petertje dit gevaarte kan tillen, is hij in de pubertijd.

ROSA: Je moet niet altijd zo zeuren jongen.. Het heeft me moeite genoeg gekost om die beer hier naar toe te krijgen. Weet je dat de taxichauffeur me bijna extra wilde laten betalen voor die beer?

THOMAS (*zet de beer op de bank*): Dat verbaast me niks, die beer heeft een zitplaats nodig voor zichzelf. Waar laten we dat mormel? We hebben geen plaats voor dat beest.

HETTY: Wilt u een kopje koffie moeder?

ROSA: Lekker. Als je hem tenminste niet zo slap zet als de vorige keer. Toen smaakte het op zijn zachts gezegd naar slootwater. En

noem me toch oma! Jullie hebben me er lang genoeg op laten wachten.

HETTY: We zijn krap een jaar getrouwd, "oma". Veel eerder had niet gekund. Ik ben een goed opgevoed meisje.

ROSA: Nou nou nou, vat toch niet alles zo persoonlijk op. Ik bedoelde er niks mee.

HETTY: Ik ga koffie zetten. *(ze gaat af)*

ROSA: Maak hem ook niet te sterk. Ik slaap de laatste tijd toch al zo slecht.

HETTY: Ja ja.

ROSA: Wat is zij lichtgeraakt. Heb ik iets verkeerd gezegd?

THOMAS: Het is allemaal een beetje veel in één keer. Een nieuw huis, de bevalling, kraamvisite, het doopfeest. En laten we wel wezen moeder, je was niet bijzonder tactvol.

ROSA: Wat heb ik dan gezegd? Jij bent ook al zo opgefokt. Heeft de bevalling je zo aangegrepen?

THOMAS: Moeder, Hetty heeft het kind gekregen, niet ik.

ROSA: Ach dat is met de moderne medische wetenschap toch een fluitje van een cent? Het zijn juist de aanstaande vaders die onder grote psychische druk staan. Er stond laatst een artikel over in de Story. Je moet je een beetje ontzien jongen.

THOMAS: Moeder, mij mankeert niks. Ik voel me geweldig.

ROSA: Onzin jongen. Je ziet er slecht uit jongen. Je bent mager geworden, krijg je wel voldoende te eten?

THOMAS: Ik voel me geweldig moeder. Je verbeeldt het je.

ROSA: Nee nee, ik zag het meteen. Je maakt je oude moeder niets wijs. Het is maar goed dat ik me een paar dagen om je bekommer. Dan kun je weer een beetje op krachten komen. Krijg je eindelijk weer eens voldoende te eten.

THOMAS: Moeder ik krijg voldoende te eten. Hetty kookt fantastisch.

ROSA: Onzin, wat weet zo'n meisje nou van koken. Ze kan nog niet eens behoorlijk gordijnen ophangen. Laat je moeder nou maar schuiven. Ik weet wat mijn jongen nodig heeft.

THOMAS: Moeder, ik waarschuw je. Wanneer je gaat stoken tussen Hetty en mij dan zet ik je op de eerste trein terug, begrepen?

ROSA: Rustig maar, wind je niet zo op. Ik zeg toch alleen maar mijn mening?

THOMAS: Die kunt u maar beter voor u houden. Ik hou heel veel van Hetty. Ze betekent meer voor me dan wat dan ook. We hebben samen een kind, waar we heel veel van houden. We zijn gelukkig met elkaar. We zijn een heel gelukkig en tevreden gezinnetje!

ROSA: Nou dan is het toch goed jongen? Niets gaat me meer aan

mijn hart dan jouw geluk. Maar als ik dan zie, hoe verwaarloosd je er uit ziet...

THOMAS: Moeder, houd er over op. Ik ben niet verwaarloosd. Ik krijg voldoende te eten. Ik sta niet onder psychische druk. Ik hoef me niet te ontzien. Wanneer u zich om iemand bekommeren wilt, bekommert u zich dan maar om Hetty die heeft het harder nodig. *(als Rosa wat wil zeggen)* Ik wil er niks meer over horen. Het gaat schitterend met me! Hoort u, schitterend!

ROSA: Ja ja, daarvoor hoef je nog niet zo te schreeuwen. Ik ben niet doof.

HETTY *(komt op met koffie en gebak)*: Alsjeblieft moeder, koffie. Niet te sterk, niet te slap, en een stuk gebak.

ROSA: Dank je kind, heb je de cake zelf gebakken of komt die uit de supermarkt? Niemand bakt tegenwoordig nog zelf. Ik had het net nog met Thomas over je kookkunst. Hopelijk stel jij het meer op prijs dat ik gekomen ben dan die man van je.

THOMAS *(terwijl hij zijn arm om Hetty heen slaat)*: Stel u niet aan moeder, natuurlijk stellen wij het op prijs dat u gekomen bent.

HETTY: We zitten alleen een beetje krap in de ruimte dat is alles.

THOMAS *(duidt op de beer)*: Helemaal nu u een extra logé heeft meegebracht. We zullen nog een slaappleats voor de beer moeten zoeken. Op de bank kan hij niet blijven.

ROSA: Maak je over die beer maar geen zorgen. Komt tijd, komt raad. Zo, en nu wil ik graag mijn kleinzoon zien.

THOMAS: Ik zal even kijken of hij wakker is. *(hij wil links af gaan, hij loopt daarbij over het tapijt dat in het midden van de kamer ligt)*

ROSA: Halt! Geen stap verder. *(Thomas blijft als aan de grond genageld staan)*

HETTY: Wat is er?

ROSA: Je bent toch niet van plan om over dat tapijt heen te lopen is het wel?

THOMAS *(staat nog steeds bewegingloos, kijkt naar beneden)*: Ja, waarom niet? Het is toch een vloerkleed of niet?

ROSA: Natuurlijk is het een vloerkleed. Maar het is niet zo maar een vloerkleed. Het is een authentieke Indische loper. Dat zijn hele kostbare kleden. Handgeknoopt, pure zijde, als je eens wist hoeveel moeite het me heeft gekost om dat kleed door de douane te krijgen. Alleen de invoerrechten en de steekpenningen hebben me een fortuin gekost. En jullie lopen er overheen alsof het niks kost.

THOMAS *(staat nog steeds stokstijf stil)*: Dat begrijp ik niet. Je zegt net zelf dat het een loper is. De naam zegt het toch al; een "loper"?

Daar loop je toch zeker over heen, of ben ik nou gek?

ROSA: Ik heb jullie nog zo gezegd; zo'n kostbaar kleed hoort aan de muur. Het is werkelijk stuitend hoe jullie met mijn dure geschenken omgaan.

THOMAS: Een vloerkleed hoort aan de muur? Daár hoor ik van op.

ROSA: Ach, dat weet toch zeker een kind? Daar loop je toch niet over heen en weer.

THOMAS: Ja natuurlijk! Had dat dan meteen gezegd. Een vloerkleed hoort aan de muur. En over een loper loop je niet heen en weer, maar daar loop je omheen. Ik snap het helemaal. Dit is geen overloop-loper, maar een loop-erom-heen-loper. *(hij doet een grote stap terug, van het vloerkleed af)*

ROSA: Nou ja, van mensen die hun gordijnen er zo bij laten hangen kun je denk ik alles verwachten. Straks begint dat kind te kruipen, stel je eens voor wat dat gekruip met mijn kostbare kleed zal doen. *(Thomas rolt geërgerd het kleed op en deponeert het de verbaasde Rosa in de schoot)* Wat moet ik daarmee?

THOMAS: Meenemen en er thuis omheen lopen. Of je vader zo gek krijgt dat hij je spelletje meespeelt waag ik te betwijfelen.

ROSA: Mijn God, wat zijn jullie twee snel op je teentjes getrapt.

HETTY *(probeert de situatie te redden)*: Weet u wat, ik zet het tapijt zolang in de gang. Dan kunt u het meenemen, wanneer u weer naar huis gaat. Met een opgroeiend kind in huis is zo'n kostbaar kleed vragen om moeilijkheden. Misschien wilt u het zolang voor ons bewaren? Tot Petertje wat groter is.

THOMAS: Ja heel veel groter. Eén meter tachtig of daaromtrent. *(Hetty neemt het kleed mee af naar de gang. Thomas loopt geërgerd heen en weer)*

ROSA: Wat is er jongen? Waarom ben je zo nerveus? Wordt het je allemaal teveel? Als kind was je al zeer sensitief.

THOMAS: Moeder, ik ben niet sensitief. Ik ben uit mijn humeur.

ROSA *(eet van haar gebak en drinkt koffie)*: Werkelijk?

THOMAS *(haalt diep adem)*: Hoe gaat het met vader? Wilde hij niet mee om zijn kleinzoon te zien?

ROSA: Je weet hoe je vader is. Hij is niet zo dol op familiereünies. "Hij is veel te blij eindelijk een paar dagen van mij verlost te zijn." Einde citaat.

THOMAS *(lacht)*: Zo te horen is hij nog geen spat veranderd. Ik ben blij dat alles goed met hem gaat.

ROSA: Hij ziet er jonger uit dan jij jongen. Je hebt wallen onder je ogen. Krijg je wel voldoende slaap?

THOMAS: Moeder, begin je nu weer? We hebben een kleine baby.

Natuurlijk krijg ik niet genoeg slaap. Wanneer Petertje om drie uur 's nachts begint te huilen omdat hij honger heeft, dan moet ik wakker worden om hem zijn flesje te geven. Hij zou het me zeer kwalijk nemen, wanneer ik lekker door bleef slapen.

ROSA: Nou laat dat flesjes geven gedoe dan maar aan mij over. Kun jij lekker blijven liggen. Ik heb geen bezwaar om samen met Petertje op één kamer te slapen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto